

*"Hvem Danerne oprindeligt var, er et omdisputeret Spørgsmaal. Men under Diskussionen mellem de forskellige Muligheder maa man ikke glemme det Faktum, at der er paa Sjælland eller maaske i Skaane, de sikkert er stedfæstet i de ældste Meddelelser, vi har. Fader og Son, Norges berømte Arkæologer, Sophus og Alexander Bugge, siger saadan: 'Selve den sproglige Karakter af Navnet Daner viser, at dette Navns Oprindelse tilhører en Tid, der ligger langt, ja, jeg vover trygt at sige, sikkert et Aartusind forud for den Tid (ca 500 e Chr) fra hvilken vi først linder det optegnet'. Og -: 'Danerne selv er vistnok en ældgammel Stamme, hvis oprindelige Hjem synes at have varet Skaane -'".*

Citat ur Danmark i Verdenshistorien  
av Viggo Stareke.

## **SJÄLVBESTÄMMANDERÄTTEN**

**Danmark med Skåneland - föregångsland. "Öresundsmuren" än en gång. Motstånd mot svenska kulturimpulser. Det historiska bedrägeriet. Vår tids försvenskning. Rätten till självbestämmande.**

Femtontusenårig vilar människans kultur över Danmark och Skåneland. De efterlämnade bevisen visar att Skånelands folk i många avseenden varit kulturellt överlägset de övriga folken i Skandinavien. Ett utomordentligt folkmaterial, ett bördigt land och ett gott klimat, var de betingelser som i första hand var grunden för Skånelands högtstående kultur.

År 1076 omtalar Adam av Bremen, att första delen av Danmark heter Jylland och att dess jord var fruktbar och att det härifrån var den kortaste överfarten till Norge. Fyn är en icke oansenlig ö. Där ligger den stora staden Odense. Sjælland är en ö, vittberömd för sina tappra innevånare och för sin rika bördighet. Dess största stad är Roskilde, de danska kungarnas säte. Från Sjælland finns flera överfarter till Skåne, den kortaste vid Helsingborg. Skåne är den vackraste delen av Danmark, väl försett med innebyggare och rikt på varor. Landet är uppfyllt av kyrkor, dubbelt så många som på Sjælland, omkring 300. Skåne är nästan en ö, omgivet av hav, med undantag för gränsen mellan Danmark och Sverige, där finns många djupa skogar och oframkomliga berg.

Skånelands kulturbevis finns dokumenterade även om man från svensk sida, genom en bedräglig historia förtigit väsentliga fakta i form av en självständig

skåneländsk kulturhistoria vid sidan om Danmark för tiden före 1720. Genom detta förtigande av Skånelands särart öppnade man också vägen till den kulturella nedbrytningen. En process som tog mycket lång tid och som ännu inte är avslutad. Att denna fråga tagit så lång tid får ses i perspektiv av att Skåneland, genom Danmark sedan mycket lång tid tillbaka tillhörde det rika och ledande europeiska kulturområdet. Danmark och Skåneland var genomgångs- och föregångsland och därmed utvecklande för områdena norr om Skånelandsgränsen. Det ligger ingen överdrift i påståendet, att Skåneland ofta legat före Sverige i utvecklingen och grunden var just närheten till de kulturbärande länderna på den europeiska kontinenten. Låt oss som exempel ta skolundervisningen. När Sverige fick sin första allmänna folkskolestadga 1842 fanns det redan i Skåneland en fast skola i nästan varje församling, innebärande regelbunden undervisning för mer än 20000 barn! I sin sockenbeskrivning betonade för övrigt prosten Jöran Johan Öller i Jämshög redan år 1800 värdet av skolundervisningen i följande ordalag: "Hvar ock en som lika med en FREDRICK den Store i Preussen, inser nyttan och nödvändigheten af Sochne-Scholars inrättande på landet, lærer ock finna lika så angeläget, at alle möjlige ock loflige utvägar widtages, för sådane Scholars upprättande och wid magt hållande". I samma källa finner vi, att sockenstämman i Jämshög redan "d. 10 Juni år 1783" fattade beslut om "Scholæ-Inrättningen" i socknen.

Mönstret kan i etnologiskt avseende också skönjas inom olika områden av folklivskulturen. Det finns sålunda klara skillnader mellan västra och östra Blekinge med avseende på till exempel byalagen, arbets- och gilleslagen samt som exempel årstidsmässiga samvaroformer av typen "sjunga maj i by" med flera. Skillnaderna syns bäst i den meningen, att folklivsmönstret och de samfälliga institutionerna är rikare utbildade i västra än i östra Blekinge vid den tid vi nu har uppehållit oss vid. Den kulturellt materiella rikedomen var också anledningen till Skånelands många olyckor i form av oupphörliga invasioner av rena plundringståg norrifrån, då de invaderande styrkorna tog för sig av kulturalstren hos Skånelands folk.

Genom en jämförelse av andra historiska sammanhang, som liknar Skånelands, kan man dra slutsatsen, att för erövraren gäller det inte blott att förstöra det erövrade landets historiska tradition - utan också dess kultur. Lyckas man inte med det kan man heller inte få det erövrade landets folk att identifiera sig med erövrarna!

Inom det svenska rikets politiska gränser finns det i vår tid några reliktområden av speciell karaktär. Främst representeras de av Siljansbygden, men även av Öland och Gotland och hos samerna. I motsats till Skåneland har allmogekultur och traditioner i stort sett lämnats i fred i de här bygderna och därför ser vi dem i dag, som behagliga utflyktsmål om vi vill stifta bekantskap med resterna av det som varit. I Skåneland bröt man uppsåtligen ner den materiella och andliga kulturen och satte svensk rikriktningsstämpel på det som blev kvar. Våld och skövling var de metoder som praktiserades, uppblandade med lagom portioner tvång. På så sätt raserades seder och bruk, lag och kyrkoordning, kläddräkt och namnformer på

orter och människor. Allt sammantaget, den historiska och kulturella traditionen hos ett helt folk.

Den politiska gränsdragningen innebar helt enkelt slutet på Skånelands kultur som egen särart, trots att de olika fredsurkunderna föreskrivit rätten till självständighet inom de nya politiska gränserna. Allt det som följde kom, att med naturlagarnas nödvändighet, betyda stagnation och liknöjdhet inför nuet och framtiden. Det blev inte längre tal om skåneländsk kultur utan om sydsvensk, som till sin natur är ett helt annat begrepp.

Följderna i övrigt ligger i öppen dager, ty i kulturellt avseende innebar "Öresundsmuren" andra och ändrade spridningsvägar. Nu gick inte längre impulserna från Europa via Danmark och Skåneland. Spridningscentrat blev i stället Stockholm, - en med hänsyn till de kulturella spridningsvägarna, svensk avkrok. Genom denna katastrof minskade Skånelands betydelse, som kulturellt föregångsland i Skandinavien för de kontinentala idéerna. För Skåneland betydde det kulturell, materiell och andlig utarmning och i konsekvens därav en allmän nedgång i andra avseenden.

Visst försökte man i Skåneland att sätta sig till motvärn, även då det gällde kulturimpulser från svenskarnas sida, men i längden kunde inte folket utan hjälp stå emot. Som ett exempel på det kulturella motståndet kan vi anföra den svenska livrocken man försökte inspirera Skånelands folk att antaga under senare delen av 1600-talet. Beteckningen "svensk livrock" är inte med sanningen överensstämmande eftersom den egentligen var fransk. Svenskarna har ju haft och har den egenheten att ta efter andra, möjligen beroende på att man själv saknat idéer eller ett eget kulturarv att ösa idéer ur. Alltnog i mitten på 1600-talet slog en knälång åtsittande livrock igenom i Frankrike. Karl XI eller någon i hans omgivning tog idén med den här rocken som modell för den indelta arméns uniform på 1680-talet. Således blev även den välbekanta karolinska blå rocken ett lånegods! Vi vet från våra dagar, att det militära modet ibland finner motsvarigheter i det civila klädmotet och så blev också fallet i Sverige med karolinerrocken. Men - den här svenska mode idén mottogs inte i Skåneland. I stället reagerade folket genom ett spontant hårt motstånd mot den franska, förlåt "svenska", moderocken. Det var särskilt märkbart i de östra och norra delarna av Skåneland där den för övrigt aldrig kom i bruk. Inte för att den var fransk, utan därför att den var symbolen för den förhålliga svenska krigsmakten! För övrigt kan man säga, att då rocken började bli på modet i Sverige, var den redan föråldrad i sitt ursprungsland, där man då bar en helt annan garderob. Sens moral, svenskarna levde kvar i det förgångna sedan impulsvägen över Skåneland raserats!

I Skåneland hade man för övrigt av hävd en helt annan klädkultur än i Sverige. Bönderna använde sig ofta av så kallade herremanskläder, med fjädrar och silverknappar i hattarna och tröjor med skört av lösa flikar så kallade flasketröjor, avläggare till den tidens modedräkt i Danmark och Tyskland och som det

knappast fanns någon motsvarighet till norrut. Den gamla skånska dräkten kom att på många platser leva kvar som bruksplagg ända in på 1800-talet, oberoende av de impulser ockupanten försökte införa. Svaret på det kan sökas dels i det förgångna och dels i att de norrifrån kommande impulserna inte på länge kunde mäta sig med den nivå man skapat och haft i Skåneland.

I våra dagar är allt detta glömt. Tyvärr tror folket i Skåneland att den karolinska rocken är deras fäders vapenrock, när den i stället borde representera den mörkaste och mest katastrofala perioden i det skåneländska folkets historia. Hur har då något sådant kunnat hända ett helt folk, och vems är skulden? Vi må observera, vilket har betonats förut vid flera tillfällen, att vid katastrofen i Roskilde och i de efterföljande fredssluten tillförsäkrades Skånelands folk vissa fri- och rättigheter innebärande självständighet inom de nya politiska gränserna. Inom den ramen faller också den andliga och materiella kulturrätten, vid sidan av rätten till egen lagstiftning och egen kyrkoordning samt egen undervisning. Med andra ord betydde det en skånsk nation inom Sveriges politiska gränser i stil med våra dagars Åland och Färöarna, om vi nu håller oss till det nordiska området. När då svenskarna svekfullt åsidosatte fredsöverenskommelserna, stängde gränserna till Skåneland, omöjliggjorde förbindelserna med det gamla moderlandet och under hårt tvång införde och föreskrev en hård och skoningslös försvenskning, fick man på köpet den åstundade effekten. Skånelands folk miste sin historiska identitet och sin historiska och kulturella plattform inför nuet och till slut accepterade det kuvade folket sin roll och lät sig identifieras med sina besegrare!

Men innan man hunnit så långt förekom ett mer eller mindre dagligt motstånd mot ockupationsmakten på olika områden och på olika sätt. Vi har nämnt något, som ytterligare exempel kan vi gå till lärdomsstad Lund med sitt då nyinrättade universitet. Hit sökte sig folk av "svensk nation" för att studera, vilket inte sågs med särskilt blida ögon av stadens invånare. "De svenska studenterna woro wärst utsatta för befolkningens ovilja", heter det i en källa. Då de visade sig på stadens gator utsattes de för förföljelse och skymford, "blodhundar och förrädare, ja till och med hundswottar", omtalar relationen ifråga. Uttrycken i det föregående talar egentligen för sig själv om hur folk av "svensk nation" sågs i Skåneland under långa tider. I sig speglar de också den nya herremaktens metoder i det ockuperade östansundska Danmark.

Sätten att förvända folkets syn på ockupationsmakten var många och alla hade till mål att till slut nå den åstundade effekten. Så till exempel föreskrevs på Magnus Stenbocks initiativ nya häradsfanor i Skåneland 1709. Östra Göingens sädeskärvar byttes då ut mot en stålklädd krigares arm, som, håller en vajande flagga varunder läses:

"Gyngabonden med sin yx  
och sin lia, dart och spjut  
Möter tappert dansk och ryss,  
driver dem ur Skåne ut".

Ett praktexempel på det svenska bedrägeriet i historiskt avseende så tydligt, att alla kommentarer är överflödiga. Vi minns emellertid hur samme Stenbock spärrade in sina tvångsrekryterade skånska soldater i fästningarna under 1710 års krig och att det inte förekom några göingebönder i kampen mot det gamla moderlandet Danmark och att i den mån de förekom i Ryssland befann de sig där mot sin vilja tvångsvis fösta per båt över Östersjön, för att ditkomna uppdelas i småavdelningar eftersom risken var stor att de annars skulle vända sig i uppror mot sina svenska "landsmän".

Västra Göinges häradsfana företedde förr två ymninghetshorn, som emellertid byttes ut mot en kalv eller en liten tjur med följande inskription:

"Skånebonden, svensker man,  
fäktar och skyr ingen fara,  
För kung Carl och Skåne land  
vill han liv och blod ej spara".

Således ännu ett praktexempel i form av ett lögnaktigt påstående, som enbart var sant i ett sammanhang nämligen: "fäktar och skyr ingen fara" och då med den meningen, när det gällde att försvara Skåneland mot den svenska överheten och dess lakejer. "Svensker man" det blev han med tiden, sedan hans ättlingar i generation efter generation matats med samma typ av bedrägliga uppgifter, som de påtvingade svenska häradsfanorna företer.

Till slut trodde ju alla att det var sant, vilket i grunden var helt osant och direkt lögnaktigt!

- - - För att få en sann och innerlig hemlandskärlek måste man höra samman med landet och folket eller med andra ord, ha sina rötter i fädernas jord och ha känsla för fädernas verk. Den som inte av olika anledningar har den här bakgrunden har heller inte, åtminstone i allmänhet, den rätta känslan för fädernas land och de traditioner, som likt spindelnät väver samman släkte efter släkte. Man engagerar sig heller inte på samma sätt när landet hotas av förändringar i det ursprungliga livsmönstret eller i den omgivande miljön. Det har sin förklaring i att man då inte störs av förändringarna på samma sätt, eftersom förändringarna inte hör samman med den ursprunglighet han eller hon är kommen ur. Så tedde sig också situationen för de svenska kolonistörerna som slog sig ner i Skåneland. De såg det som skedde runt omkring dem med sina ögon och med sin uppsvenska bakgrund. De fann därför inte förändringarna märkvärdiga eller stötande och fann det som skedde rätt och riktigt, - ty man saknade det nya landets traditioner och samhörighetskänslan med omgivningen och människorna och deras språk och alla andra mänskliga relationer.

Så är det också i vår tid då katastrofen i Roskilde kan komma att få ännu svårare verkningar än någonsin förr. De ingrepp som skett i vår tid är nämligen ännu mer ingående och genomgripande för att inte säga hänsynslösa, än som många gånger var fallet under de framfarna generationernas tid. Nu förändras nämligen

Skåneland totalt efter en svensk standardmall på snart sagt alla livets områden i allt snabbare takt, inom den allena saliggörande industrialismens ram. De små vanliga människorna i Skåneland har inte heller i vår tid någon möjlighet att värja sig, utan får, liksom förr, finna sig i vad beslutsfattarna smider ihop i sina sammanträdesrum. Nu liksom förr är det inte alltid det ursprungliga folkets talesmän som styr utvecklingen, utan alltför ofta människor med uppsvenska dialekter som styr och ställer, utan någon särskild känsla för tradition och livsmönster i de bygder de på olika sätt förändrar.

Skåneland är ursprungligen till stora delar ett utpräglat jordbruksland, vars jordar är det mest högproduktiva inom de svenska gränserna och i den egenskapen absolut oersättliga. Trots detta har man från svensk sida i vår tid gjort sig skyldig till ett av de mest hänsynslösa ingreppen i Skåneland under den trehundraåriga svenska eran - nämligen att industrialisera detta utpräglade jordbruksland i sådan grad som skett. Det är tecken på kortsynthet och okunnighet, ty i kölvattnet följer inte bara exploatering av värdefull jordbruksmark, utan också ytterligare inflyttning och behov av ständigt ökande sysselsättningstillfällen. För att den ekvationen skall gå ihop måste man ta i anspråk ytterligare stora arealer jordbruksmark för nya industrier och nya utbyggnader för bostäder, vägar, med mera. Det är egentligen häpnadsväckande att man från den svenska centralstyrningens sida inte kan inse att Skånelands jord ur jordbrukssynpunkt är mer värd än de uppsvenska jordarna, - ty så måste man ju ha resonerat, för i annat fall exploaterade man inte Europas bästa jordbruksmarker för industriändamål och asfaltering.

Det är naturligtvis inget fel i att man i Sverige satsat på att utveckla landet till ett industriland, - men i det avseendet borde man tidigt ha förutsett utvecklingen och hushållat med mark och vatten på ett vettigt sätt och styrt industrisatsningarna till de platser i landet, där marken var tjänlig ur användningssynpunkt. Jordbruksbygderna borde därför tidigt ha prioriterats för sitt ändamål, nämligen för att producera de livsförnödenheter som erfordras för de människor som på annan ort arbetar i basindustrierna.

Nu liksom förr har emellertid uppsvenska intressen lagt beslag på den skånska jorden för de ändamål som ur den stockholmska horisonten ter sig angelägna, - och nu liksom förr finns det anpassningar inom Skånelands landamären. Skall de uppsvenska intressena ohämmat få fortsätta sin expansion ännu en mansålder med samma takt som hittills, får siarna rätt. Skåneland blir en asfalterad plattform till det Europa svenskarna kastades ut ur 1720!

Det räcker nu inte med detta. Uppsvenska profitintressen av olika slag försöker på allt sätt utvinna alla kända naturtillgångar ur den skånska jorden. På så sätt förändrar man själva landet utan att det bekommer förändrarna det minsta. De kan ju heller inte ha den rätta känslan för det land de profiterar på, ty det är ju inte deras fäders land - utan enbart en bit jord här och där, som man kan tjäna pengar på. Till bilden hör att det inte bara är fråga om själva landskapsbilden utan också faunan. För att det hela skall stämma överens i likformighetens tecken med det

övriga Sverige, raserar man också rena naturvärden, som de skånska lövskogarna. På allt sätt har man genom centralstyrning uppmuntrat nedhuggningen av Skånelands bokskogar, för att ge plats åt den uppsvenska granen. I det avseendet har man månghundraåriga traditioner att falla tillbaka på. Prästen Jöns Sorbonius uppger nämligen i prästrelationerna 1693 från Näsums socken: "Orudden war eliest då jag 1672 kom till Giemsiö pastorat een ståthelig bockeskog, men i förledne kriget 1676 ganska affhuggen", och därefter har skövlingen fortsatt.

Maktens män i vår tid har haft god hjälp av den svenska adeln på de gamla godsens i Skåneland. De har helt enkelt fallit för de pekuniära locktonerna, utan att veta något om den framtid då dessa miljontals granar blir färdiga för skörd. Det hela är helt enkelt svensk planering i utrikes men inrikes land, i form av ytterligare försvenskning i samma anda som inledde 1660-talet. Skillnader finns i det, att den gamla motståndandan nu är bruten. Enbart ett fåtal står i vår tid upp och säger att nu får det vara nog, - nu vill vi bestämma i vårt eget land.

Vi får inte glömma att tiotusental av våra fäder i det förgångna kämpade och gav sina liv för deras och vår frihet. Offren får inte ha skett förgäves i synnerhet som friheten fanns och fortfarande finns inskriven i ännu gällande fredsurkunder! Inom den ramen fick Skånelands folk en gång papper på sin självbestämmanderätt, avseende inre självstyrelse med folkvalda representanter på den skånska lantdagen. Därmed fick också Skånelands folk den framtida rätten att själv bestämma hur deras land skulle danas. Det gällde även de moderna inriktningarna, som vi nyss var inne på, till exempel industrialisering contra jordbruk, landskapets ursprungliga fauna contra importerad fauna. Vi kan fortsätta med ytterligare exempel i den vägen i form av landskapsbildens tillbehör som byggnader och annat i den vägen. Det är ingenting som skall centralstyras av Stockholmssystemet, utan det är en angelägenhet enbart för Skånelands folk, som suveränt har att handlägga sådana frågor, just därför att man därigenom kan värna om det ursprungliga och om landskapets karaktär och särart.

Inom självbestämmanderätten faller också en mängd andra vardagliga frågor som berör invandringspolitiken, olika former av lagstiftning till exempel för trafikområdet, alkoholpolitiken, kriminalpolitiken med flera. Turistnäringen är en annan viktig del av samvaron som bäst avgöres av det skåneländska folkets ombud, med avseende på vilken turistpolitik som skall föras. Radio- och TV-monopolet i svensk form har ingen plats i Skåneland. Det är en angelägen del av självbestämmanderätten, att man i Skåneland snarast övertar denna del och bildar ett självständigt skåneländskt radio- och TV-bolag. Rätten att bestämma över den skånska jorden skall enbart tillkomma det skåneländska folkets egna ombud. En självklarhet inom ramen för vår tillförsäkrade självbestämmanderätt. Listan över exempel i den här vägen skulle helt naturligt kunna göras mycket lång. Vi har med exemplen enbart velat peka på några enstaka väsentligheter, för att illustrera vad självbestämmanderätten kan komma att innebära.

Verkligheten i Sverige i form av nästan vardagliga spörsmål har med tiden blivit mer och mer centralstyrd. I detta Sverige, som propagandistiskt utropas som

frihetens hemstad på jorden, kan man snart inte ens en gång slå upp ett litet uthus utan att resa till Stockholm och be om lov. Denna verklighet drabbar oss sentida centralstyrda hjon här i Skåneland tack vare den stränga vintern 1658-59 och tack vare att svenskarna från början saboterade de löften man givit i fredsurkunderna om det skåneländska folkets status vis à vi den svenska kungaimperialismens centralstyrning. För vår del här i Skåneland har det alltid varit närmare till Malmö och Köpenhamn än till Stockholm och så kommer det nog att förbli även i framtiden.

Må vi så avslutningsvis än en gång påminna om, att den svenska regeringen under Karl XI:s tid egenhändigt och direkt olagligt satte den skåneländska representationen ur spel, utan att någon representant för det skåneländska folket fick något ord med i laget!